

Zoltan Grossman

**VISER DRAB
PÅ CIVILE,
AT DRAB PÅ CIVILE
ER FORKERT?**

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

VISER DRAB PÅ CIVILE, AT DRAB PÅ CIVILE ER FORKERT?

Zoltan Grossman

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Viser drab på civile, at drab på civile er forkert?

Af Dr. Zoltan Grossman¹

(Oversættelse Erik Ansvang & Thora Lund Møllerup)

Siden angrebene på USA den 11. september 2001 var de fleste mennesker i verden enige om, at gerningsmændene skulle stilles for retten, *uden* at man i forsøget på at fange dem skulle dræbe tusindvis af civile. Men desværre har USA's militær altid accepteret massive civile dødsfald som en del af omkostningerne ved en krig. USA's militær er parat til at dræbe tusindvis af udenlandske civile for at vise, at drab på amerikanske civile er forkert.

Medierne har bevidstløst gentaget, at mennesker i Mellemøsten hader USA alene på grund af deres "frihed" og "velstand". Forklaringen ignorerer hele den historiske kontekst om USA's rolle i Mellemøsten og for den sags skyld i resten af verden. Det er grundlæggende et forsøg på at kortslutte de mennesker, der ikke nøje har fulgt de amerikanske og militære affærsers historie, og derfor er de måske uvidende om baggrunden for det amerikanske militærs interventioner i udlandet, men de er i stedet bekymret for, om USA er på vej mod en ny krig, hvor man forklarer det med "kampen for frihed" og "ønsket om at beskytte civile".

Historisk tilbageblik

USA's militær har intervenseret andre lande i alt for lang tid. I 1898 beslaglagde man Filippinerne, Cuba og Puerto Rico fra Spanien. Og i 1917-18 blev man viklet ind i

1 Ph.D. fra University of Wisconsin - Madison, USA.

Første Verdenskrig i Europa. I første halvdel af det 20. årh. blev den amerikanske flåde gentagne gange sendt til "protektorater" som f.eks. Nicaragua, Honduras, Panama, Haiti og Den Dominikanske Republik. Alle interventionerne handlede reelt om at beskytte handelsinteresser, og mange interventioner resulterede i massive tab af civile, oprørere og soldater. Mange af de tilfælde, hvor man indsatte amerikanske kampstyrker, er dokumenteret i "*A History of U.S. Military Interventions Since 1890*".

Pearl Harbor den 7. december 1941

Amerikansk engagement i Anden Verdenskrig (1941-1945) blev udløst af et overraskelsesangreb på Pearl Harbor og af frygt for aksemagternes invasion af Nordamerika. De allierede bombefly angreb ikke alene fascisternes militære mål, men desuden tæppebombede man de tyske og japanske byer som f.eks. Dresden og Tokyo. Det skete bl.a. ud fra den antagelse, at hvis man lagde de civile områder i ruiner, ville man svække de overlevendes beslutsomhed, og man ville vende civilbefolkningen mod deres regimer. De fleste historikere er enige om, at effekten af tæppebombning er den stik modsatte. Tæppebombning medførte stigende civil støtte til aksemagterne og opbakning til forsvar af fædrelandet, og det forhindrede i stedet potentielle kupforsøg. Atombombningen af Japan i slutningen af krigen blev gennemført uden nogen form for forudgående signal eller advarsel, som kunne have forhindre hundreder tusinder af uskyldige civiles forfærdelige vansiring og død.

Han overlevede atombombningen af Hiroshima 6. august 1945

Krigen i Korea (1950-1953) var præget af omfattende grusomheder – både pga. de nordkoreanske/kinesiske styrker og de sydkoreanske/amerikanske styrker. Amerikanske tropper skød på civile flygtninge, der forsøgte at flygte til Sydkorea, sandsynligvis fordi man frygtede, at de var nordlige infiltratorer. Bombefly angreb nordkoreanske byer, og to gange truede USA med at bruge atomvåben. Og Nordkorea er stadig under samme kommunistiske regering, som da krigen begyndte. Under krisen i Mellemøsten fra 1958 blev den amerikanske flåde indsat for at dæmpe et oprør i Libanon, og Irak blev truet med atomangreb, hvis det invaderede Kuwait. Der er ikke mange, der har hørt om denne krise, som satte amerikansk udenrigspolitik på kollisionskurs med de arabiske nationalister, og som derfor ofte støtter regionens monarkier.

Invasjonen i Svinebugten var et amerikansk planlagt og finansieret invasionsforsøg med bevæbnede eksilcubanere i det sydvestlige Cuba for at vælte Fidel Castro-regeringen 14. april 1961. Billedet viser tilfangetagne invasionsstyrker.

I 1960'erne og 70'erne

I begyndelsen af 1960'erne vendte USA tilbage til den intervenserende rolle i Caribien, som man havde før Anden Verdenskrig. I 1961 resulterede det i den fejlslagne invasion i Svinebugten med eksilcubaneres invasion af Cuba og i 1965 med bombningen og marinesoldaternes invasion af Den Dominikanske Republik under en valgkamp. CIA uddannede og opflammede cubanske eksilgrupper i Miami, som begyndte et terrorangreb på Cuba – herunder nedskydningen af et cubansk civilt passagerfly nær Barbados i 1976. Under "den kolde krig" forsøgte CIA også at bidrage til at understøtte eller indsætte et pro-amerikansk diktatur i Iran, Chile, Guatemala, Indonesien og mange andre lande forskellige steder i verden.

I den amerikanske krig i Indokina i 1960-1975 blev amerikanske styrker sat ind mod Nordvietnam og kommunistiske oprørere, som kæmpede for at vælte de pro-amerikanske diktaturer i Sydvietnam, Laos og Cambodia. Amerikanske krigsplanlæggere gjorde meget lidt eller intet for at skelne mellem angribende civile og guerillaer i områder, der var i oprørernes hænder. USA's tæppebombning af både landskab og byer tiltog i antal mod de revolutionære, som i sidste instans sejrede. Over to millioner mennesker blev dræbt i krigen – herunder 55.000 amerikanske

tropper. Mindre end 12 amerikanske borgere blev dræbt på amerikansk jord i National Guard-skyderier eller anti-krigs bombninger. I Cambodja medførte bombningerne, at Khmer Rouge oprørere sluttede op om de fanatiske ledere, som gik amok i myrderier, da de tog magten i 1975.

Amerikanske tropper invaderede Grenada den 25. oktober 1983. Det var den første større militæroperation siden vietnamkrigen.

I 1980'erne

Ekkoet fra Vietnam genlød i Mellemamerika i 1980'erne, da Reagan-administrationen gav kraftig støtte til det pro-amerikanske regime i El Salvador og de højreorienterede eksil-krafter, der bekæmpede den nye venstreorienterede sandinistiske regering i Nicaragua. Højreorienterede dødspatroljer slagtede salvadoranske civile, der satte spørgsmålstegn ved koncentrationen af magt og rigdom på få hænder. CIA-trænede nicaraguanske kontra-oprørere, foretog terrorangreb mod civile klinikker og skoler, der blev drevet af den sandinistiske regering, og desuden minerede man de nicaraguanske havne. Amerikanske tropper invaderede desuden ø-nationen Grenada i 1983 for at fortrænge et nyt militærregime. Man angreb civile cubanske arbejdere (selvom Cuba havde støttet den venstreorienterede regering, der blev afsat ved kuppet) – og ved et uheld bombede man et hospital.

USA's styrker returnerede til Mellemøsten i 1980 efter den shiitiske muslimske revolution i Iran mod Shah Pahlevis pro-amerikanske diktatur. Et troppeangreb og et bombetogt for at befri gidslerne i den amerikanske ambassade i centrum af Teheran måtte afbrydes i den iranske ørken. Libanon blev besat efter 1982 af Israel, og her blev amerikanske marinesoldater indsat i en såkaldt neutral "fredsbevarende" operation, men i stedet valgte man at støtte Libanons pro-israelske kristne regering mod muslimske oprørere, og USA's marinefartøjer lod granater regne ned over de civile i de muslimske landsbyer. Vrede shiamuslimske oprørere svarede igen med et selvmordsbombeangreb på marinekorpsets kaserne, og i årevis blev de amerikanske gidsler holdt fanget i landet. I et forsøg på gengældelse placerede CIA bilbomber for at myrde shiitiske muslimske ledere. Syrien og de muslimske oprørere fremstod som de sejrrige i Libanon.

USA's bombing af Libyen den 14. april 1986 resulterede sandsynligvis i terrorbombningen af Pan Am Flight 103 over Lockerbie den 21. december 1988, som dræbte 243 passengers og 16 besætningsmedlemmer.

Et andet sted i Mellemøsten indledte USA i 1986 et bombeangreb på Libyen, som man beskyldte for at sponsorere et bombeattentatet, som senere viste sig at stamme fra Syrien. Bombeangrebet dræbte mange civile, og det har sandsynligvis ført til den senere hævnbombning af det amerikanske passagerfly over Skotland. Og Libyens arabiske nationalistiske leder Muammar Gaddafi blev ved magten. Den amerikanske flåde greb også ind over for Iran i løbet af krigen mod Irak i 1987-1988, hvor USA sænkede iranske skibe, og ved et "uheld" skød amerikanerne et iransk civilt passagerfly ned.

USA's invasion af Panama den 20. december 1989 var en militær operation, der blev udført for at fange general Manuel Antonio Noriega, som var leder af Republikken Panama. 2.000 blev dræbt, og bombningen medførte storbrand i et civilt kvarter.

I 1989 invaderede amerikanske styrker Panama for at fordrive det nationalistiske regime Manue Noriega. USA anklagede sin tidligere allierede for at tillade narkotikaproduktion i landet, på trods af at narkohandlen faktisk steg efter hans tilfængelse. De amerikanske bombetogter mod Panama City antændte en storbrand i et civilt kvarter, der var fyldt med gaskomfurer. Over 2.000 civile blev dræbt under invasionen i forsøget på at fange én leder.

I 1990'erne

Det følgende år blev de amerikanske styrker udstationeret i den Persiske Golf efter Iraks invasion af Kuwait, og det vendte Washington mod USA's tidligere irakiske allierede Saddam Hussein. USA støttede det kuwaitiske monarki og det muslimske fundamentalistiske monarki i nabolandet Saudi-Arabien mod det sekulære nationalistiske irakiske regime. I januar 1991 udløste USA og dets allierede et massivt bombeangreb mod Iraks regering og militære mål, som i intensitet overgik angreb under Anden Verdenskrig og i Vietnam. Over 200.000 irakere blev dræbt – de fleste civile. De døde i deres landsbyer, i nabolagene og i beskyttelsesrummene. Fastholdelsen af de amerikanske økonomiske sanktioner nedbrød de irakiske civiles sundhed og energi. Irakiske civile døde i hundredtusindvis iflg. FN-organer. Amerikanerne indførte også "no-fly zoner", og man fortsatte med stort set kontinuerlige bombardementer – men Saddam Hussein var i virkeligheden politisk styrket, selv om han militært var svækket.

I 1990'erne gennemførte det amerikanske militær en række af de såkaldte "humanitære interventioner" under påstand af, at man ville beskytte civile. I 1992 var det først og fremmest indsættelse af tropper i den afrikanske nation Somalia, som var splittet af hungersnød og en borgerkrig mellem klaner og krigsherrer. I stedet for at forblive neutral, valgte de amerikanske styrker side, og man støttede den ene fraktion mod en anden, og derfor bombede man et Mogadishu-kvarter. Rasende folkemængder, bakket op af udenlandske arabiske lejesoldater, dræbte 18 amerikanske soldater, og tvang dem til tilbagetrækning fra landet.

US Blackhawk helikoptere blev skudt ned af somaliere. 18 US-soldater blev dræbt, og ligene af flere blev trukket gennem Mogadishus gader.

Andre såkaldte "humanitære interventioner" var centreret i Balkan-regionen i Europa efter 1992-opløsningen af den multietniske sammenslutning af Jugoslavien. I tre år iagttog amerikanerne, at de serbiske styrker dræbte civile muslimer i Bosnien, før man indledte de afgørende bombetogter i 1995. Selv på det tidspunkt blev der aldrig grebet ind for at standse de kroatiske styrkers grusomheder mod muslimer og de serbiske civile. De kroatiske styrker blev i stedet hjulpet af USA.

Nato bomber Jugoslavien

I 1999 bombede USA Serbien for at tvinge præsident Slobodan Milosevic til at trække styrkerne fra den etniske albanske provins Kosovo, som var kastet ud i en brutal etnisk krig. Bombningen intensiverede de serbiske udrensninger og drab på albanske civile fra Kosovo, og det kostede tusindvis af serbiske civile livet, selv i byer, der var kraftigt imod Milosevic. Da NATO's besættelsesstyrke gjorde det muligt for albanerne at flytte tilbage, gjorde de amerikanske styrker lidt eller intet for at undgå lignende grusomheder mod serberne og andre ikke-albanske civile. USA blev betragtet som en forudindtaget spiller – selv af den serbiske demokratiske opposition, som væltede Milosevic det følgende år.

Dræbte børn efter USA-angreb i Kandahar-provinsen den 8. september 2012

I 2000'erne

Selv når det amerikanske militær tilsyneladende har defensive motiver, ender det med angreb på de forkerte mål. Efter bombninger i 1998 af to amerikanske ambassader i Østafrika var amerikanernes "hævn" ikke kun rettet mod Osama bin Ladens træningslejre i Afghanistan, men desuden mod en farmaceutisk fabrik i Sudan, som fejlagtigt blev betragtet som leverandør til kemisk krigsførelse. Osama Bin Laden gengældte ved at angribe et amerikansk krigsskib i Yemen i 2000. Efter terrorangrebet i 11. september 2001 på USA var det amerikanske militær igen klar til at angribe og bombe Afghanistan og muligvis også andre nationer, som blev beskyldt for at fremme anti-amerikansk "terrorisme". Og resultatet var igen drab på hundredtusinder af civile. Det angivne formål med invasionen af Afghanistan var at fange Osama bin Laden, nedbryde Al-Qaeda og fjerne Taliban-regimet, der havde støttet Al-Qaeda og givet netværket et tilflugtssted. USA og Storbritannien førte an i en militærkampagne, der primært bestod af luftbombardementer, men også med landtropper. I 2002 indgik britiske og amerikanske landtropper også i kampene. Senere deltog også andre NATO-tropper i kampene – bl.a. danske. Invasionen fjernede Taliban-styret fra magten, men siden invasionens afslutning har Taliban-tropperne fortsat bekæmpet den vestlige invasionsstyrke. For de vestlige invasionsstyrker har krigen været en fiasko, når det gælder målet om at forhindre

Al-Qaedas bevægelsesfrihed. Siden invasionen er Afghanistan blevet mindre stabilt på grund af øget aktivitet blandt krigsherrer og Taliban-tro styrker, den illegale narkotikaproduktion er voksende og Afghanistan har en skrøbelig regering med begrænset kontrol uden for hovedstaden Kabul.

Dræbt barn efter amerikansk droneangreb i Pakistan

Besættelsen af Afghanistan vil helt sikkert øge voldsspiralen i en eskalerende række af gengældelser, som også er kendetegnende for konflikterne i Mellemøsten. Der er ingen tvivl om, at endnu flere civile vil miste livet i USA's øje-for-øje og tand-for-tand kamp mod "terrorisme" i et forsøg på at hævne de 5.000 civile, der døde den 11. september 2001.

Fælles temaer

Der er flere fælles temaer i mange af de amerikanske militærinterventioner.

For det første forklarer man situationen til den amerikanske offentlighed, hvor man påstår, at USA ønsker at forsvare liv og rettigheder for civilbefolkningen. Alligevel

medfører den militære taktik ofte massive drab på civile, men det kalder man "collateral damage" eller "følgevirkninger". Krigens planlæggere gør ikke meget eller intet for at kontrollere og skelne mellem oprørere og de civile, der bor i oprørernes områder. Eller mellem militært materiel og civil infrastruktur som f.eks. toglinjer, vandforsyning, landbrugsfabrikker, medicinsk forråd og andre nødvendigheder. Den amerikanske offentlighed tror altid naivt, at i den næste krig vil de nye militærteknologier forhindre civile tab hos fjenden. Men når de uundgåelige civile dødsfald alligevel sker, kan de altid bortforklares som "tilfældige" eller "uundgåelige".

For det andet er stort set alle USA's interventioner efter Anden Verdenskrig angiveligt blevet udført for at forsvare "frihed" og "demokrati". Men stort set alle er i virkeligheden udført for at forsvare de diktaturer, der kontrolleres af pro-amerikanske eliter. Uanset om det var i Vietnam, Mellemamerika eller Den Persiske Golf, så forsvarede USA *ikke* "frihed", men en klar ideologisk dagsorden – eksempelvis kapitalismen eller den økonomiske dagsorden, som f.eks. beskyttelse af olieselskabernes investeringer. I de få tilfælde, hvor amerikanske militære styrker har væltet et diktatur – som f.eks. i Grenada eller Panama – gjorde man det på en måde, der forhindrede, at landets befolkning først kunne vælte deres egen diktator og installere en ny demokratisk regering, som var i overensstemmelse med deres eget valg og egne interesser.

For det tredje har USA karakteriseret modstandernes voldelige handlinger som "terrorisme", "grusomheder mod civile" eller "etnisk udrensning", men samtidig minimerer eller forsvarede man nøjagtig de samme handlinger fra USA eller dets allierede. Hvis et land har ret til at "gøre en ende på" en stat, som træner eller huser terrorister, ville Cuba og Nicaragua så have haft ret til at foretage defensive bombetogter på amerikanske mål for at fjerne eksil-terrorister? Washingtons dobbeltmoral fastholder, at en amerikansk allieret indsats per definition er "defensiv", men at en fjendes gengældelse per definition er "offensiv".

For det fjerde har USA ofte beskrevet sig selv som en neutral fredsbevarer, der ikke har andet end de reneste humanitære motiver. Men når USA har indsat styrker i et land, deler det hurtigt landet eller regionen op i "venner" og "fjender", og vælger at holde med den ene side og bekæmpe den anden. Strategien har en tendens til opflamme i stedet for at dæmpe en krig eller en borgerkrig, som det var tilfælde i Somalia og Bosnien. Og det gør vreden mod den amerikanske rolle endnu dybere.

For det femte er amerikansk militærs indgriben ofte kontraproduktivt, selv hvis man accepterer amerikanske mål og rationaler. I stedet for at løse de dybereliggende politiske eller økonomiske problemer i konflikten, har USA en tendens til at polarisere fraktioner og yderligere destabilisere landet. Og de samme lande har en tendens til at dukke op igen og igen og igen på listen over det 20. århundredes interventioner.

For det sjette har USA's dæmonisering af en fjendes leder eller en militær aktion imod ham en tendens til at styrke snarere end at svække lederens greb om magten. Sammenligner man listen over de aktuelle regimer, der har været mest udsat for amerikanske angreb, med listen over regimer, der har haft det længste greb om magten, vil man stort set finde de samme navne. Gaddafi, Castro, Saddam, Kim og andre havde mødt langt større intern kritik, hvis de ikke kunne fremstille sig selv som lille David, der kæmper heroisk med den store amerikanske Goliath, og (i overensstemmelse med sandheden) skyde skylden for mange af landets interne problemer på amerikanske økonomiske sanktioner. En af de farligste idéer i det 20. århundrede har været, at "folk som os" ikke er i stand til at begå grusomheder mod civile.

Tyske og japanske statsborgere troede det, mens deres militær slagtede millioner af mennesker. Britiske og franske statsborgere troede det, mens deres militær kæmpede brutale kolonikrige i Afrika og Asien. Russiske borgere mente det, mens deres hære myrdede civile i Afghanistan, Tjetjenien og andre steder. Israelske borgere mener det, mens deres hær mejer palæstinensere og libanesere ned. Araberne tror det, mens selvmordsbombere og flykaprere er målrettet mod amerikanske og israelske civile. Amerikanske borgere mente det, mens deres militær myrdede millioner i Vietnam, Irak, Afghanistan og mange andre steder.

Hver nation, hver etnicitet, enhver religion rummer muligheden for ekstrem vold. Hver gruppe har en fraktion, der er intolerant over for andre grupper, og som aktivt forsøger at udelukke eller endog dræbe dem. Krigsfeberen har en tendens til at tilskynde til intolerance og separatisme, men klikedannelsen når kun sine mål, hvis resten af gruppen enten deltager i hævn eller forholder sig tavs.

Angrebene den 11. september 2001 var ikke kun en test på de amerikanske borgeres holdninger i forhold til de etniske og racemæssige grupper i deres eget land, men desuden en test på amerikanernes forhold til resten af verden. USA *skal* holde op med at myrde civile i muslimske lande, og i stedet tage ansvar for sin egen historie og sine egne handlinger, ved at forstå, hvordan USA har skabt en voldsspiral.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk